

problem, og alle de ting, jeg lovede i sin tid, da jeg var i Sønderjylland, indfris med det her forslag.

Dette er ikke en hjælp til skovejere, det er *også* en hjælp til skovejere. Hvis man vil gøre det op, så kan man sige, at det samlede tab inklusive omkostningerne ved genplantning med robust skov for skovejerne beløber sig til ca. 660 mio. kr., og den samlede støtte fra samfundets side beløber sig til 400 mio. kr. Var vi ikke kommet med dette forslag, så skulle altså skovejere selv have klaret hele denne opgave, i hvert fald alle dem, der har fredskovspligt på deres område, uden nogen form for hjælp fra det øvrige samfund. Man får altså 400 mio. kr. ud af et samlet tab på 660 mio. kr.

Lovforslaget her indebærer umiddelbart en støtte i størrelsesordenen 350 mio. kr., og dertil skal så lægges værdien af den merhugstfradragssordning, som er gældende på disse områder, og det skal man gøre sig klart.

Ét af vores store problemer er, at skovene er uforsikrede. De private skove i Danmark er uforsikrede, og derfor er det selvfølgelig magtpåliggende for regeringen at komme i en situation i fremtiden, hvor forsikringsgrundlaget i skovene er bedre end det nuværende, og hvor alle skovejere selv bidrager, ligesom alle danskere må bidrage.

I den bevægelse, jeg er stolt af at tilhøre, har vi altid haft et slogan, der hedder ingen rettigheder uden pligter. Noget for noget, hjælp til selvhjælp, det har været bærende principper hos os, og det kan ikke være rigtigt, at det kun er dem, der tilfældigvis har skove i de dele af landet, hvor det her er sket, som skal yde bidrag. Nej, alle skovejere må naturligvis være med. Det kan også være dem, der får fordel af denne ordning i fremtiden.

Tallet 35 kr. har været nævnt for forsikringsordninger. Vi aner ikke, om det tal ikke kan blive væsentligt mindre. Det er det umiddelbare bud, vi har fået fra forsikringsbranchen. Men det er regeringens hensigt, hvis forslaget her går igennem, at udbyde forsikringsopgaven i licitation med henblik på at få den billigst mulige pris, og vi er også i den forbindelse villige til – jeg tror, hr. Hans Christian Schmidt var inde på spørgsmålet – differentieret risiko, hvis man i forvejen har en robust skov i forhold til de mere udsatte skove. Jamen det er jo normale principper indbygget i en forsikringsordning, og det kan derfor være, at præmien bliver væsentlig mindre.

Men hvis ikke det er en pligt, så vil vi jo bare være i præcis den samme situation næste gang: at danske skove vil være uforsikrede. Man har jo altid kunnet tegne en forsikring, men man har ikke gjort det. Så man har altså bare lånet sig tilbage og ventet på, at samfundet skulle træde til.

Med hensyn til kravet om fredskovspligt, så er det det krav, vi stiller, når vi giver støtte til skovrejsning. I det her tilfælde, hvor det drejer sig om fladefald, er det jo i realiteten en ny skovrejsningsopgave, man skal i gang med. Og fredskovspligt fører ikke til formuetab. Der er intet, der tyder på, at et stykke fredskovspligtigt areal koster mindre end et ikkefredskovspligtigt areal.

Det er en fuldstændig historisk tilfældighed, at Sønderjylland – fordi man fra 1864 til 1920 ikke var en del af det danske rige – derfor ikke er omfattet af fredskovspligt, som i øvrigt det danske skovbrug er. Så det er et fuldstændig normalt krav. Og det kan da ikke være rigtigt, at samfundet skal gå ind og bruge mange, mange millioner kroner på at genplante skov uden så at kunne sikre sig, at den skov fortsat er der, sådan at den også er til rådighed for befolkningen i fremtiden.

Med hensyn til kravet om genplantning vil jeg gerne sige, at det var – som jeg husker det, men jeg kan huske galt – Dansk Skovforenings, som repræsenterer privatskovbruget, umiddelbare reaktion, at nu var der endelig en chance for at sikre noget bedre skov. For én af grunde til, at skoven faldt i så stort omfang i den voldsomme orkan, var også, at kvaliteten af den skov, der var plantet i de pågældende områder, ikke var robust. Derfor må det være i alles interesse, at vi får en mere robust skov, og at vi derfor, når vi planter, så også planter med kvalitet. Det er jo et naturligt ønske for et samfund, at vi gerne vil have kvalitet for pengene.

Det betyder ikke, at man kan fastsætte en ensartet procentdel af løvskov eksempelvis. Det afhænger af jordbundsforhold. Det betyder desværre heller ikke – selv om jeg sympatiserer med hr. Albrechtsens betragtninger – at vi alle steder alene kan betjene os af hjemmehørende arter.

I nogle områder er skovbetingelserne så barske, at der ikke ville være skov, hvis ikke vi mennesker plantede den. Og dér er vi nødt til at bruge robuste pionerarter for overhovedet at skabe det skovklima, der gør det muligt – man kan kalde det lidt naturmanipulation. At man